

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Σεπτεμβρίου ἕως 15 προσεχοῦς Σεπτεμβρίου 1897· καὶ ὀφείλουσι αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον.

Οὐδεμίαν συνδρομὴν δύναται νὰ ἀρτίσῃ ἀπὸ ἄλλης ἐποχῆς παρὰ ἀπὸ τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1896.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ πενταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὁ Γαῖος εἰς Τρίκαλα. — Ψευδὴς ἡ εἰδήσις ὅτι ἐξήλθε ἐπαναστάτης. — Ἡ ἐν Ἡπείρῳ κατάστασις. — Μάχη εἰς Ζαγόριον. — Ὁ φόρος τῆς ὁδοποιίας. — Αἱ μεταρρυθμίσεις ἀναμένονται ἐν Ἡπείρῳ. — Ἡ τροποποίησις τῆς δεκάτης ἐσκάλασε.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἐκ τῶν ἄλλων ἐφημερίδων πληροφορηθέντες καὶ ἡμεῖς, ἐδημοσιεύσαμεν ὅτι ὁ ἐκ Κράφης τοῦ Μαλακασίου Γαῖος ἐξήλθε μὲ ἐπαναστατικὸν σῶμα εἰς τὰ περὶ τὰ Γρεβενὰ μέρη. Δημοσιεύοντες ταῦτα δὲν εἰχομεν ἰδικὰς μας πληροφορίας. Αἱ πληροφορίες δὲ τὰς ὁποίας ἐλάβομεν ἡμεῖς ἀναφέρουν ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν μὲ μεγάλα γράμματα ἀνεγράφετο ὅτι ὁ Γαῖος ἐπολέμει καὶ συνεκρούετο πρὸς τὸν τουρκικὸν στρατὸν αὐτὸς εὐρίσκετο ἐν Τρικιάλοις συνομιλῶν μετὰ γνωστῶν καὶ πατριωτῶν. Ἐπίσης ἀνακρίβης ἦτο ἡ πληροφορία ὅτι εἰχον συλληφθῇ ἅπαντες οἱ τσελιγγάδες Μαλακασίου, διότι ὅτε ἀνεγράφη ἡ εἰδήσις οὐδεὶς εἶχε συλληφθῇ. Μίαν δὲ ἡμέραν βραδύτερον ἤχθη εἰς Ἰωάννινα δέσμιος εἰς ἐπαναστάτης ὁ δὲ διοικητὴς τῆς χωροφυλακῆς ἐξήλθεν εἰς περιόδειαν ἀνὰ τὸ Μαλακάσιον ὅπου ἄγνωστον ἐὰν συνέλαβεν ἢ οὐ τοὺς τσελιγγάδες.

Τὸ μόνον δὲ βέβαιον εἶναι ὅτι εἰς Βωβοῦσαν συνεκροτήθη πολὺν χρόνον μάχη μεταξὺ ἐπαναστατικοῦ σώματος καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ ἐφονεύθησαν ἐκατέρωθεν πολλοί. Οἱ πυροβολισμοὶ ἤκούοντο εἰς τὰ περίξ χωρία τοῦ Ζαγορίου. Ὑποτίθεται ὅτι τὸ ἐπαναστατικὸν τοῦτο σῶμα κατέφυγεν εἰς τὰ περὶ τὴν Βωβοῦσαν καὶ Φλαμπουράριον μέρη ὅπου ὑπάρχουσι πλούσια δάση, καταδιωκόμενον ἐκ Μακεδονίας.

Κατὰ τὰ ἄλλα ἐν Ἡπείρῳ πλήρης ἐπικρατεῖ ἡσυχία. Ἡ κυβέρνησις ἔχουσα ἀνάγκην χρημάτων ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον διὰ τῆς ὁποίας διατάσσονται αἱ ἐν Ἰωαννίνοις, Πρεβέζῃ, Παραμυθίᾳ, Ἀργυροκάστρῳ, Διασκοβίῳ κτλ. ἀρχαὶ ὅπως εἰσπράττωσιν εἰς χρῆμα τὸν φόρον τῆς ὁδοποιίας, διότι μέχρι τοῦδε ὁ φορολογούμενος ἠδύνατο νὰ ἀποτίσῃ τὸν φόρον τοῦτον καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἕνεκα τῆς ἐκκρήνου καταστάσεως τὸ ἐκ τῆς φορολογίας ταύτης εἰσπραττόμενον χρῆμα δὲν διατίθεται πρὸ πολλοῦ πρὸς κατασκευὴν ὁδῶν ἀλλὰ περιέρχεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ὀθωμ. στρατοῦ.

Καὶ ἐν Ἡπείρῳ ἀναμένουσι τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νέων μεταρρυθμίσεων ἐλπίζοντες

ὅτι θὰ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις. Ἡ μεταρρυθμισις τῆς δεκάτης ἦν ἡ διοίκησις προεκήρυξεν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ἐφήρμοζεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Φιλιατῶν, κατὰ δὲ τὸ προσεχὲς ἔτος καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐπαρχίας, δὲν ἐπραγματοποιήθη καὶ οὔτε ἴσως θὰ πραγματοποιηθῇ· οἱ δὲ κάτοικοι ὑφίστανται τὰ πάνδενα ὑπὸ τῶν ἐνοικιαστῶν τῆς δεκάτης καὶ τοῦ ἰμόρου. Εἰς πολλὰ δὲ μέρη ἕνεκα τῆς βραδύτητος τῆς πωλήσεως τῆς δεκάτης αἱ πρῶται βροχαὶ τοῦ Σεπτεμβρίου κατέστρεψαν τοὺς καρποὺς καὶ ἐματαιώσαν τοὺς κόπους τῶν κατοίκων οἱ ὁποῖοι πιέζονται αὐστηρῶς πρὸς καταβολὴν τῶν φόρων ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν χωρὶς τουναντίον καὶ αἱ ἀρχαὶ νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τὰ δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα τῶν κατοίκων.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἡ ἐμπορικὴ πατήγυρις Παραμυθίας. — Ἡ φετεινὴ ἀνέχεια. — Ἐλάχιστοι οἱ προσελθόντες τὰ αἶτια τῆς τοιαύτης κακοδαιμονίας.

Γνωστὸν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην γίνεται ἐν Παραμυθίᾳ μεγάλη ἐμπορικὴ πατήγυρις λεγομένη τοῦ «Λαμπόβου», εἰς ἣν συρρέουσιν ἀπὸ πάντα τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Ἰωαννίνων καὶ ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος· ἡ πατήγυρις αὕτη ἔχει συγχρόνως καὶ ἐθνικὸν χαρακτῆρα διότι οἱ κάτοικοι τοῦ πλείστου μέρους τῆς κατὰ Ἡπείρου ἔρχονται πρὸς ἀλλήλους εἰς συνάφειαν συναλασσόμενοι ὡς ἀδελφοὶ μετ' ἀδελφῶν, τῶν μὲν πωλοῦντων τὰ κτήνη τῶν καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῆς μικρᾶς καὶ μαρμαρώδους γεωργίας, βιομηχανίας καὶ τέχνης τῶν, τῶν δὲ ἀγοραζόντων ταῦτα· διακρίνεται δ' αὕτη ἐπὶ μίαν σχεδὸν ἐβδομάδα ἀρχομένη ἀπὸ τῆς 23ης Σεπτεμβρίου. Φέτος δὲ ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀνεχειρίας καὶ τῆς ἀνησυχίας (πολιτικῆς) καταστάσεως σχεδὸν οὐδὲν ἐγένετο, καὶ ὀλίγοι συνέρρουσαν μὴ ἔχοντες προσωπικὴν ἀσφάλειαν ἕνεκα τῶν ἀρπακτικῶν καὶ κακοβούλων τάσεων βένδων τινων, οἵτινες τὰ πάντα μηχανῶνται, ὅπως παντὶ τρόπῳ καταπίσωσι τοὺς δυστυχεῖς χριστιανοὺς τῆς ἐπαρχίας ταύτης καὶ κατέστησιν τὴν χώραν λείαν αὐτῶν. Καθ' ἑκάστην καὶ νέον εἶδος μηχανορραφίας καὶ συκοφαντίας ἐξυφαίνουσι πρὸς ἐντελῆ ἐξολόθρευσιν τοῦ χριστιανικοῦ στοιχείου, τοῦ αἵποτε καὶ ὑπὸ τὰς μάλλον δυσμενεῖς περιστάσεις ὀργάνως πρὸς πρόοδον καὶ σχετικὴν εὐημερίαν του. Πρὸς δὲ ἔστρεψαν τὰ βλέμματά των καὶ κατὰ τοῦ ἀγίου Παραμυθίας Κωνσταντίνου Μικρούλη, οὗτος ὁ ἀνδρικός, χριστιανικός καὶ ἐθνικός χαρακτῆρ ἐσκανδάλισε τοὺς προὔχοντας τῆς ἐπαρχίας καὶ ἐζήτησαν καὶ ἐπέτυχον, ὅπως εὐρίσκωνται εἰς διένεξιν μὴ ἐπιδεχομένην θεραπείαν αἱ δύο ἀρχαὶ τοῦ τόπου ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ διοικητικὴ, αἵτινες καὶ μόναι δύνανται νὰ ἐπουλώσωσι τὰς πληγὰς τοῦ πάσχοντος λαοῦ ὑπὸ θεομηνιῶν, ὡς τῶν πέρις σεισμῶν, περὶ ὧν ἐπομένως θὰ γράψωμεν, καὶ τῶν ἄλλων ἐν γένει καταστρεπτικῶν στοιχείων. Τὰ πάνδενα πάσχουσιν οἱ δυστυχεῖς χωρικοὶ καὶ ἀστοὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπὸ ἰσχυροῦ τινος καὶ αἰμοβόρου βέν, ὅστις εὐδὲν ἄλλο ἔχει νὰ πράττῃ εἰμὴ τοῦ μὲν νὰ τρώγῃ τὰ χρήματα, ἀπερ

λόγῳ δανείου ἔλαβε, τοῦ δὲ νὰ ἐξαφανίζῃ καὶ λαμβάνῃ ὡς λίαν τὰ κτήνη καὶ πᾶν τὸ ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτοῦ προσπίπτον, ἄλλους δὲ διὰ διαφόρων ἐξυφαινομένων κατηγοριῶν καὶ συκοφαντιῶν νὰ πειράτῃ καὶ ἐξορίζῃ εἰς μέρη ἔνθα κακὸν κακῶς οἱ ἀτυχεῖς εὐρίσκουσι τὸ τέλος τῶν ἀποφρανομένων οὕτω καὶ τῶν οἰκογενειῶν ἀπὸ τῶν μόνων προστατῶν αὐτῶν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα καὶ παρόμοια διαπράττοντος ἀνενοχλήτως καὶ τὰ πάντα μηχανῶντος πρὸς τελείαν καταστροφὴν τοῦ τόπου. — Πάντες εὐχονται ὅπως ὁ ὑφιστος ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς χριστιανοὺς τε καὶ μωαμεθανοὺς ἀπὸ τοῦ αἰμοβόρου καὶ ἀπανθρώπου τούτου καὶ ὁ τόπος ἴδῃ ἡμέραν τινὰ εὐημερίας καὶ ἡσυχίας. Εἰς αὐτὸν δὲ ὀφείλεται καὶ αἰσχρὰ συκοφαντία ἣτις ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως κατὰ ἀθῶων πολιτῶν.

ΕΚ ΛΑΡΙΣΣΗΣ

Σύντομος περιγραφή Λαρίσσης. — Ἐμποροπανήγυρις ταύτης. — Ἱππικοὶ ἀγῶνες τελεσθέντες ἐφέτος τὸ πρῶτον κατὰ τὴν πατήγυριν ἐν Λαρίσσει.

Νομίζων ὅτι περιγραφή ἐν ὀλίγοις τῆς πανηγύρεως Λαρίσσης καὶ τῶν ἱππικῶν ἀγῶνων τῶν λαθόντων χώραν κατὰ τὴν τέλει τῆς πανηγύρεως δύναται νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀνχωνιστῶν Ἡπειρωτῶν τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου», διὰ τοῦτο ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπομένην διατριβὴν ἣν, ἐν εὐχαρείᾳ, καταχωρίσατε ἐν τῇ «Φωνῇ τῆς Ἡπείρου».

Λάρισσα ἀρχαιοτάτη Πελασγικὴ πόλις, ὡς καὶ ἡ ὀνομασία δηλοῖ, διότι ἡ λέξις Λάρισσα, ὡς ὀνομασία ἰδίᾳ ἀκροπόλεων, εὐρήται καὶ εἰς ἄλλας Πελασγικὰς πόλεις. Ἡ Λάρισσα ἤκμασε μεγάλως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ὡς κατὰ τοὺς Μεσαιωνικοὺς Χρόνους, καὶ ἐπὶ τῆς τουρκοκρατίας ἀκόμη πρὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὁ πληθυσμὸς τῆς Λαρίσσης ὑπερέβαινε τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας κατοίκων, ἀλλ' ἤδη ἕνεκα τῆς μεταναστεύσεως τῶν Τούρκων ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἡλαττώθη κατὰ τὸ τρίτον σχεδόν. Σήμερον ἡ Λάρισσα εἶναι ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ πόλις θεωρουμένη ὡς πρωτεύουσα τῆς Θεσσαλίας, ἐν καὶ ὑστερεῖ κατὰ τὸν ἐξωραϊσμὸν τοῦ προοδευτικοῦ Βόλου. Κεῖται ἡ Λάρισσα παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Πηνειοῦ πρὸ αὐτῆς κεῖται ὁ γηραιὸς Ὀλυμπος μὲ τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφάς του, ἡ ἔδρα τῶν Θεῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἐμποροπανηγύρεις τελοῦνται ἐτησίως εἰς πολλὰς Θεσσαλικὰς πόλεις, οἷον ἐν Βόλῳ, Τρικιάλῃ, Ἀγρίῳ κτλ. ἀλλ' ἡ μεγαλητέρα πασῶν καὶ ἡ τελευταία, εἰσὶν ἐπισφραγίζουσα τὰς ἄλλας τελεῖται ἐν Λαρίσσει ἀρχομένη τῇ 24 Σεπτεμβρίου καὶ λήγουσα περὶ τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ μηνός. Κατὰ τὴν τέλει τῆς πανηγύρεως ὁ κερδὴς Ἑβραϊκῆς προσελκύει ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἀνατολῆς εὐπόρους καὶ ἐπιχειρηματίας· συρρέουσι περὶ πεντήκοντα χιλιάδες ξένοι, ἀλλ' ἰδίᾳ, ἐκ τῶν Θεσσαλικῶν πόλεων καὶ χωρίων, οἱ μὲν ἕνεκα ἐμπορικῶν λόγων, οἱ δὲ χάριν διασκεδάσεως διότι σημειωτέον ὅτι συνδυάζεται τὸ ἐμπόριον μετὰ τῶν διασκεδάσεων· ὅπου καὶ ἐν γυρίᾳ τις ἀκούει μουσικὴν (βιολιά) ἰδίως νταούλια καὶ ζουρνάδες καὶ οἱ αὐτῶν χορεύουσι τοὺς ἐγχωρίους χορούς· τοῦτου ἕνεκα ἅπαντες περιβάλλοντες τὰ καλά τῶν ἐνδύματα, τὴν ἐορτάστιμον περιβολὴν βλέπει τις ποικίλῃ ἐνδυμασίᾳ γυναικείᾳ καὶ ἀνδρικήν, θέαμα ἀπολαυστικώτατον. Παρὰ τὸν

Εἶνε ἀλλήλους καὶ δὲν τὸ ἀνομιεῖν αὐτὸ ἐν-
στανταί· εἰς αἵματα τοῦ κ. Χριστοῦ ὅλγα τῆς
κοινωνίας χρησιάζα, τὰ ὅπου μετὰ πολλὰς
παρακλήσεις ἐπίεισεν νὰ κρατήσῃ ἐν ὁρίσμε-
νῷ, ἀλλὰ ἂν εἴνε ἐν σφετερισμῷ τυτθῷ, οὗ
δὲν πείσεται τὰ ἀντὶ ἀπολαύσεως ἡ ἐπιστήμῃ πρά-
ξεις νὰ παραδώσῃ ταῦτα εἰς ἔθροους, καθ' ὃν
ἡ κοινωνία συνεχῶς διαμαρτυρεῖται, εἶνε ἀνο-
μιὰ νὰ ἀπορρίψῃ πρὸς τὴ κοινὴ γῆμιν. Ἄλλω-
στε λαμπεροῖτε, ὦ νεαροὶ αὐτοδικιτητα, οὐτὶ ἡ πε-
ριστοιὰ τῆς κοινωνίας Κορυθαί· ἀνήχητο, ὅτε
διαχειρίζετο ταύτην ὁ κ. Χριστὸς εἰς 10 καὶ
πλέον χιλ. ἰερῶν ὄθμω. καὶ νῦν δὲ ἀπῆλκε
οὐτὶ 10 χιλ. ἁπλοῖται! Ἄς ἔλθουν, ὅν ἦνε
ἄλκιμοι, ἀλλὰ ἐπὶ ἐπαιτίας διαχειριζόμενοι τῆς
κοινωνίας νὰ ζῶσιν ὁμιλῶντες λογαριασμὸν τῆς
διαχειρίσεως των καὶ τότε καὶ ὁ κ. Χριστὸς
ὅς τῶς ἐμπιστευθῇ, ὅτι ἐπὶ ὅλγα των κατέγει
ἐθύνθη. Ἐρ' ὅσον ἄλλω ζήσῃ, οἱ συγγενεῖς
σου οὗτοι, νὰ καλῶσιν οἱαὗ τον ὑπολειπόμενος
τὰς φανεράς των πλὴν κατὰ χρείαν, ἡ κοινωνία
μεγάλῃ θὰ ὀβριλῇ καὶ αὐτὴ τὴν ἐγγνωμοσύνην

εἰς τὸν κ. Χαρίζην ἀν δυνήθη καὶ νῦν νὰ περὶσώσῃ τὸ μικρὸν τοῦτο τῆς περιουσίας τῆς μέρας.

Ἄλλ' ἰσχυρίζονται οἱ γράφοντες ὅτι καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Γερβάσιος θὰ ἀποδοκιμάσῃ τὴν δικαίαν τοῦ κ. Χαρίζη ὑπεράσπισιν· ἡμεῖς καὶ εἰς τοῦτο ἀρκούμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι, ὅλοι οἱ πρὸ τοῦ Σεβ. Γερβάσιου Μητροπολίται, ἐν οἷς ὑπῆρξε καὶ ὁ νῦν πατριαρχεῦων, ἐντόνως ἀπεκήρυξαν τοὺς νῦν ἐφόρους, δηλώσαντες ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουν τοὺς τοὺς. Καὶ ἀληθῶς ἡ περιουσία τῆς κοινότητος εἰς χεῖρας τοιαύτας εἶνε εἰς ἄκρον ἐπισφαλῆς. Δὲν περιποιεῖ δὲ φρονούμεν οὐδόλως τιμὴν οὔτε τῇ κοινότητι Κορυτσᾶς οὔτε εἰς τὸν Σεβ. Γερβάσιον νὰ προΐστανται αὐτοῖς ἄνθρωποι, οἵτινες καὶ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ Σεβ. Δωροθέου, αὐστηροῦ περὶ τὸ καθήκον, ἐξεδιώχθησαν, καὶ ὑφ' ὅλης τῆς κοινότητος εὐχὴ ἅπαξ ἀπεκηρύχθησαν.

Η ΠΑΡΓΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Πᾶς τις δύναται νὰ φαντασθῇ μετὰ πόσης ἀγανακτικῆς ἐμαθεν ὁ Ἀλῆς ἐν Νικοπόλει, ὅθεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπορεύετο εἰς Πάργαν, τὴν ἀποτυχίαν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στολίσκου· ἀλλὰ μὴ ὑποχωρῶν εὐκόλως εἰς τὰς δυσχερείας καὶ τὰ προσκόμματα, διέταξε τοὺς ἀρχηγούς τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, ὅπως ἀνεγείρουν ἀμέσως φρουρίον ἐξωθὶ τῆς Ἀγυῖας¹ καὶ καταλάβωσι τὴν πέριξ χώραν, νὰ ᾔναι δὲ ἐτοιμοὶ εἰς πρῶτον σύνθημα νὰ ἐπιπέσωσι μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεων κατὰ τῆς πόλεως. Αὐτὸς δὲ ἐπανελθὼν εἰς Ἰωάννινα ἐπειράθη διὰ παραστάσεων περὶ τῶν περὶ τὴν πόλιν δικαίων τῆς Πύλης καὶ διὰ παρακλήσεων νὰ παρακινήσῃ τὸν Ἀγγλὸν πρόξενον Φρέστην, ἵνα τῇ μεσολαβήσει αὐτοῦ παρὰ τῷ Ἀγγλῷ στρατηγῷ, τῷ πολιτοκροῦντι τὴν Κέρκυραν, ὑποστηρίχῃ εἰς τὸ πρὸς κατάληψιν τῆς Πάργας ἐγχείρημα αὐτοῦ. Συνδυάζων δὲ τὰς τοιαύτας ἐνεργείας καὶ πρὸς μηχανορραφίαν τινὰ παρὰ τοῖς Παργίοις ἐκ τῶν συνήθων αὐτῶν, ἐσκόπευε νὰ διεγερῇ τὴν πρὸς τοὺς Γάλλους δυσπιστίαν αὐτῶν, προκαλῶν οὕτως ἐπίθεσιν κατὰ τῆς φρουρᾶς, ἐξ ἧς νὰ ἐπωφεληθῇ ἐν καιρῷ. Ἀπέστειλε δ' ἐκεῖσε πρὸς τοῦτο Πάργιον τινα παρ' αὐτῷ διατελοῦντα κομιστὴν ἐπιστολῆς πρὸς τὸν φρουράρχον Χατζῆ Νικολῆν, ἧς τὸ περιεχόμενον ἐτεκμηρίον προὔπαρχον μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ φρουράρχου τούτου προδοτικὴν συνεννόησιν.

Τὸ τέχνασμα τοῦ Ἀλῆ ἐπέτυχεν μὲν, ἀλλὰ δὲν ἔφερε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα. Οἱ Πάργιοι, συλλαβόντες τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς καὶ κατιδόντες τὸν ἀπειλοῦντα αὐτοὺς κίνδυνον ἐνεκα τῶν ὑποτιθεμένων τοῦ Χατζῆ Νικολῆ σκοπῶν, ἐσκέφθησαν ὅτι οὐδὲν ἄλλο σωτηρίας ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ Ἀλῆ ὑπελείπετο αὐτοῖς μέσον ἢ ἡ ἐπιδίωξις τῆς προστασίας τῶν Ἀγγλῶν, τοσούτῳ μάλλον, ὅσα ὑπὸ τούτους ἐτέλουν ἤδη πᾶσαι αἱ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πλὴν τῆς Κερκύρας. Δυσμενοῦς δὲ δσημέραι πρὸς τὰ Γαλλικὰ ὅπλα δεικνυμένης τῆς τύχης, ἡδυνάτο τις ἀσφαλῶς νὰ προῖδῃ, ὅτι οἱ Γάλλοι ἤθελον θάττον ἢ βραδίον ἀποβληθῇ καὶ ἐκ τοῦ ἐσχάτου αὐτῶν ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει προμαχῶνος τούτου. Αὐτὴ λοιπὸν τῶν πραγμάτων ἡ σιδηρὰ ἀνάγκη ἐπέβλεπε τοῖς Παργίοις τὴν πρὸς τοὺς προστατάς αὐτῶν διαγωγὴν. Ἐξ ἧς ἐρρήθη καὶ ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τινων, ὅτι οἱ Πάργιοι ἐπροδίδοντο ὑπὸ τοῦ φρουράρχου αὐτῶν, ὅτι δὲ ἀποδείξει τῇ τοιαύτης προδοσίας παρῆχον τὰ κατὰ τὴν συμπλοκὴν τῆς 23 Φεβρουαρίου συμβάντα καὶ ἡ πρὸς τὸν φρουράρχον ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλῆ, συνέτεινε μὲν βεβαίως καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῶν ληθεύσεως ἤδη ἀποφάσεως, ἀλλὰ προδήλως ἡ

(1) Τοὺς κατοίκους τῆς Ἀγυῖας καὶ Ραπέζης ἐξέπλητρε, συνήκισε δὲ ἐν ταῖς ἀνθηραῖς ταύταις κώμαις τὴν περιφέρειαν Τουρκολιανῶν ἐκ τοῦ παλαιῦ Καρδονάρι. Τοῦ δὲ ἀνεγερθέντος τηλεβόλα ἐδέσποζον τῶν πέριξ τοῦ Πάργας θύσεων, ὑπῆρξεν ἀρχιτέκτων τις παρὰ τῷ Ἀλῇ ὑπηρέτων, ὀνόματι Monteleoni

Ἐν τέλει θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ ἐκ Κορυτσᾶς εὐτολμος ἀνταποκριτὴς νὰ τῷ συστήσωμεν νὰ κρατήσῃ δι' ἐαυτὸν τὰς ἂς δίδει παραινήσεις, διὰ τοὺς λόγους, οὓς νῦν ἀποφεύγομεν νὰ ἀναφέρωμεν. Ποῖος δὲ τις ἐπιστήμων θὰ ἀποβῇ ὁ γνωστὸς παρὰ τῇ Ἀθηναϊκῇ κοινῶνι φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς κ. Ἐπαμεινώνδας Χαρίζης ἢ Χαρυσιάδης, τοῦτο προλέγει ἀπὸ τοῦδε ἀρκετὰ σαφῶς ὅχι μόνον τὸ ἄριστα, ὅπερ κατὰ τὰς γενικάς του ἐξετάσεις ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἔλαβεν ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ προτίμησις τοῦ νὰ προσληφθῇ ἐκτάκτως ὡς βοηθὸς νῦν ἐν τῇ χειρουργικῇ κλινικῇ τοῦ διακεκριμένου παρ' ἡμῖν χειρουργοῦ κ. Ἰούλ. Γαλβάνη.

Ἐν Ἀθήνας τῇ 1ῃ 86αίου 1896.

Μιχ. Οἰκονόμου.

ἐπιστολὴ ἐκείνη ὑπῆρξε τέχνασμα τοῦ Ἀλῆ, ὅπως συκοφαντηθῇ ἐντιμὸς ἀνὴρ, ὁ Χατζῆ Νικολῆς,

Ἀρχηγὸς δὲ τῶν μὲν Ἀγγλικῶν ναυτικῶν δυνάμεων, αἵτινες ἐπετήρουν τὸν ἀποκλεισμόν τῆς Κερκύρας, ἦτο τότε ὁ στρατηγὸς Campbell, διοικητὴς δὲ τῆς ἀντικρῦ τῆς Πάργας νήσου τῶν Παξῶν ὁ ταγματάρχης Gordon. Πρὸς τὸν τελευταῖον δὲ τοῦτον ἐπεμψαν οἱ Πάργιοι πρεσβεῖαν ἐν ἄκρᾳ μυστικότητι ἐπικαλούμενοι τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν. Διαβιβάσαντος δὲ τοῦ Γόρδωνος τὴν αἴτησιν τῷ στρατηγῷ, οὗτος προθύμως, ὡς ἦν εὐλογον, ἀπεδέξατο αὐτήν, ὑπὸ τὸν ὅρον ἵνα οὗτοι οἱ Πάργιοι ἀναπετάσωσιν ἐπὶ τοῦ φρουρίου τὴν Ἀγγλικὴν σημαίαν ἐπὶ τῷ ἰδίῳ αὐτῶν κινδύνῳ ὡς πρὸς τὴν Γαλλικὴν φρουράν. Ὁ ὅρος οὗτος ἦτο μὲν βρῦς καὶ δυσεκπλήρωτος, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλῆ κίνδυνος ἦτο ἐπικείμενος καὶ ἐπιτακτικώτερος οἱ Πάργιοι δὲν ἐδίστασαν πρὸ τοῦ διλήμματος καὶ οὕτω συνεφωνήθη μετὰ τοῦ Campbell νὰ δοθῇ αὐτοῖς Ἀγγλικὴ σημαία, νὰ παραπλέῃ δὲ τὰς ἀκτὰς τῆς Πάργας Ἀγγλικὸν τι πολεμικὸν πλοῖον ἐν τακτῇ ἡμέρᾳ.

Τῷ ὄντι περὶ τὴν δεῖλὴν τῆς 22 Μαρτίου ἐπεφάνησαν παραπλεύσασαι αἱ Ἀγγλικαὶ φρεγάδαι Bachante καὶ Havamah· τὰ πλοῖα δὲ ταῦτα ἰδόντες οἱ Πάργιοι ἔθεντο εἰς ἐνέργειαν τὸ ἀπὸ ἡμερῶν μελετηθὲν σχέδιον αὐτῶν πρὸς κατάληψιν τοῦ φρουρίου. Καὶ δὴ ὄρθρου βαθείας τῆς ἐπαύριον διακόσιοι περίπου ὁπλίται ἐκ τῶν τολμηροτέρων κατέλαβον ἀποκρυφθέντες τὰ πέριξ τῆς πύλης τοῦ φρουρίου, συγχρόνως δὲ γυνή τις, χήρα Τουρκογιάννη ὀνόματι, πλύντρια τῆς φρουρᾶς οὖσα καὶ διὰ τοῦτο ἐλευθέραν ἔχουσα τὴν εἰς τὸ φρούριον εἴσοδον, ζωσθεῖσα τὴν Ἀγγλικὴν σημαίαν ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς, προσῆλθε καὶ ἔκρουσε τὴν πύλην. Ὁ δὲ φυλάττων σκοπὸς ἐρωτήσας καὶ μαθὼν τίς ἦτο, ἤνοιξε τὴν θυρίδα. Τότε ἡ μὲν γυνὴ ἀπησχόλησεν αὐτὸν φλυαροῦντα, οἱ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὄντες ἐπὶ τῇ πύλῃ καὶ τῶν προσδραμόντων ἀμέσως ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ καὶ τῶν ἐν τῷ προαετοῦ. Οἱ δὲ Γάλλοι, καταληφθέντες αἰφνιδίως καὶ ἀοπλοὶ ὄντες, ἠναγκάσθησαν νὰ παραδοθῶσιν. Ἡ πράξις συνετελέσθη ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ σχεδὸν ἀναιμωτί, μόνον δὲ θύμα μνημονεύεται ὁ Ἕλλην γραμματεὺς τοῦ φρουράρχου Βέγιας, ὅστις ἐξ ὑπερβολικοῦ ζήλου, ἰδὼν ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ κοιτῶνός του τοὺς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ φρουρίου Παργίους, διέταξε τοὺς ἀφοπλισθέντας ἤδη Γάλλους νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτῶν, ἀλλὰ πυροβοληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ ἔπεσε νεκρός. Τούτων δὲ γενομένων καὶ συλληφείσης τῆς λοιπῆς ἐν τῇ πόλει φρουρᾶς, ἀναπετάσθη ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων ἡ Ἀγγλικὴ σημαία, ἣν ἰδόντες οἱ ἐν τῇ παραπλευσούσῃ φρεγάδᾳ Ἀγγλοὶ, ἔσπευσαν ἀμέσως ν' ἀποβιβάσωσι λόχον Κορσικανῶν μισθοφόρων ὑπὸ τὸν ταγματάρχην Κάρολον Gordon καὶ νὰ καταλάβωσι τὴν πόλιν καὶ τὸ φρούριον, τὴν δὲ Γαλλικὴν φρουράν ἀπέστειλαν διὰ τῆς φρεγάδας Dachante εἰς Κερ-

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ Χ. ΜΑΝΟΥ

Μαῖα.

Πτυχιούχος τῆς ἐν Ἀθήναις μαρτυρικῆς σχολῆς

ΕΝ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡῳ

Συνοικία Μητροπόλεως

Ἡ μόνη καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν ἐπιστήμων μαῖα. Αἱ πάσχουσαι ἐκ νοσημάτων ἀναγομένων εἰς τὸν κύκλον τῆς Μαριευτικῆς εὐρίσκουσι παρ' αὐτῇ τελείαν θεραπείαν. Ἐπιτυχία ἐκ τὸν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ὡς τοῦτο μαρτυροῦσι καὶ οἱ ἱατροὶ κ. κ. Ἀβερμπαχ, Δήμας καὶ λοιποί.

—ΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Ἡπειρος καὶ Ἰωάν-

—νενα ἰδρύθη ἐν Πειραιεὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Γούδα καὶ κεῖται ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ τελωνείου, ὅπου πάντες θὰ εὕρωσι πρόθυμον περιποίησιν.

κυραν⁽¹⁾. Οὕτω δὲ ματαιωθέντων καὶ αὐθις τῶν φιλοδόξων κατακτητικῶν σχεδίων τοῦ Ἀλῆ, ἡ Πάργα ἐτίθη ὑπὸ τὴν κραταιὰν τῆς Ἀγγλίας αἰγίδα. Πρεσβεῖα δὲ Παργίων ἐλθοῦσα παρὰ τῷ ἐν Κερκύρᾳ Ἀγγλῷ στρατηγῷ ἔδωκεν αὐτῷ τὸν ὅρκον τῆς ὑποταγῆς, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ἵνα ἡ τύχη τῆς Πάργας παρακολουθῇ ἐσαεὶ τὴν τῶν Ἰονίων νήσων. (2) Ἀλλ' ἐπὶ πρῶτο μετ' ὀλίγον νὰ κηλιδωθῇ ἡ Ἀγγλικὴ ἀλουργίς διὰ τοιαύτης κηλίδος, ἣν ὡκεανὸς ὁλόκληρος, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Shakspear, δὲν κατισχύει νὰ ἐξαλείψῃ!

Τὰ ἀπὸ τοῦ γεγονότος τούτου μέχρι τοῦ 1819 διερρέυσαντα ἔτη οὐδὲν σχεδὸν ἄλλο ἄξιον λόγου συμβᾶν παρουσιάζουσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἀλῆ, πλὴν τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν προσπαθειῶν αὐτοῦ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τσακίς διὰ φευσθέντος πόθου τῆς Πάργας· διότι, τοῦτο μὲν οὐδὲν σημεῖον ἐντὸς καὶ πέριξ τῆς εὐρείας περιφέρειας τοῦ πασαλικίου τοῦ ἐμενε πλέον μὴ ἱστοπεδωθὲν ὑπὸ τοῦ βρῆως ὄγκου τῆς ἐπιρροῆς του, τοῦτο δὲ διότι, καταλυθείσης τῆς Ναπολεοντείας δυναστείας ὑπὸ τῶν συνασπισθέντων ἡγεμόνων καὶ συνετελεσθείσης τῆς ἱερᾶς λεγομένης συμμαχίας, ἅπασα ἡ Εὐρώπη, καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία, κλυδωνισθεῖσα ἐπὶ τσαῦτα ἔτη ὑπὸ πολέμων αἱματηρῶν καὶ στάσεων καὶ ἀνατροπῶν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ποθητὸν τῆς εἰρήνης λιμένα. Ἀλλ' ἀκριβῶς αὕτη ἡ ἐγκαινίσασα τὴν Εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην σύνοδος τῆς Βιέννης καὶ ἡ μετὰξὺ Ἀγγλίας, Ρωσσίας, Πρωσσίας καὶ Αὐστρίας συνθήκη τοῦ 1815, παρέσχε τῷ Ἀλῇ τὸ ἐνδόσιμον πρὸς τὰς νέας αὐτοῦ εἰρηνικὰς τὴν φράν ταύτην κατακτήσεις.

Ἡ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν τῷ 1814 κατάληψις τῆς Πάργας καὶ τοι ἐγένετο ὑπὸ τὸν τύπον αὐθορμητοῦ τῶν κατοίκων ἐπικλήσεως τῆς προστασίας αὐτῶν, δὲν ἐπαύσατο ὅμως φέρουσα τὸν χαρακτῆρα κατακτήσεως χώρας, λογιζομένης ὡς προσαρτήματος τῶν Ἰονίων νήσων, ὧν μίκρον μετὰ τοῦτο χρόνον διὰ τῆς καταλήψεως καὶ τῆς Κερκύρας συνετέλεσε τὴν κατάκτησιν ἡ Μεγάλη Βρετανία. Ὅθεν προκείμενον νὰ τεθῶσιν ἐν Βιέννῃ αἱ βάσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης καὶ ν' ἀνορθωθῇ τὸ πρῶτον καθεστῶς, ὅπερ ἄρδην εἶχεν ἀνατραπῇ διὰ τῆς σιδηρᾶς τοῦ Ναπολεόντος χειρὸς, ἀναγκάτως ἔδει νὰ ληφθῇ πρόνοια καὶ περὶ τοῦ τιμήματος ἐκείνου τοῦ Γαλλικοῦ ἐδάφους, ὅπερ μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν εἶχεν ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ ὁ Γαλλικοῦ αἰετός, ἥτοι τῆς Ἐπτανήσου, ἣν οἱ Ἀγγλοὶ, πολεμοῦντες τὸν Ναπολέοντα, κατέκτησαν. Ἡ κατάστασις ἄρα αὕτη ἐνομιμοποιήθη, ἡ δὲ συνθήκη τῶν Παρισίων τῆς 5 Μαΐου 1814 μετὰξὺ Ρωσσίας καὶ Ἀγγλίας ἔθετο ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ἀγγλῶν τὰς Ἰονίους νήσους.

(ἀκολουθεῖ)

(1) Ἡ καταλαβούσα τὸ φρούριον Ἀγγλικὴ φρουρὰ εὗρεν ἐν αὐτῷ 22 πυροβόλα, 3 ὄλμους καὶ μεγάλην πολεμφοδὴν προμήθειαν.

(2) Προκήρυξις τῆς 47/29 Μαρτίου 1814.